

var, hvorvidt Føroya Banki i marts 1993 havde brug for mere kapital. Der kan ikke herske nogen som helst tvivl i bankrapporten om, at regeringen med sin adfærd over for landsstyret har været en direkte medvirkende årsag til, at landsstyret traf beslutningen om at tiltræde aktiebyttet på et forkert grundlag, og at regeringens embedsmænd har fortiet og forsøgt at skjule væsentlige oplysninger om de faktiske forhold, herunder bankens tilstand, måske over for regeringen, men i hvert fald over for landsstyret.

Landsstyret tillagde det betydelig vægt, at Finanstilsynet havde anbefalet aftalen, og det fremgår af bankrapporten, at grundlaget for aftalen om aktiebyttet var uforsvarligt, og at Finanstilsynet i realiteten gik med til at tilsløre dette forhold over for landsstyret.

Når regeringen lykønsker sig selv med, at den koordinerede indsats for Færøernes redning delvis er lykkedes, og at Færøerne er på vej op nu, vil jeg dog tillade mig at rette denne opfattelse. Det, som stadig væk fungerer dårligt på Færøerne, er de områder, hvor den danske regering stadig væk bestemmer, f.eks. Finansieringsfonden, Monopolbanken, Fiskavirking og Erhvervsudviklingsfonden, som Lagtinget i vinter dog klippede kløerne af.

Jeg vil sluttelig opfordre regeringen til at forhandle med landsstyret med henblik på en langsigtet aftale, der nedbringer bankgælden med de uretmæssigt lidte tab fra aktieombytningen, samt at der indgås en fast aftale om renter og afdrag og en tidsperiode for afvikling af restgælden, som Færøerne kan leve med.

Hvis regeringen skjuler sig bag et socialistisk flertal her i Folketinget og fralægger sig sit medansvar for bankskandalen og de af Færøerne lidte milliardtab, må regeringen gøre sig klokkeklart, at en folkestemning rejser sig på Færøerne, som får til følge, at det bliver denne regering, som får ansvaret for opløsningen af rigsfællesskabet på en måde, som er lidet sømmelig for et land som Danmark, der fører sig frem og ofte respekteres som humanismens og verdensmoralens vogter.

Forvent et forhandlingsoplæg fra et enigt landsstyre og Lagting. Husk på, hvor belastende de sidste enstemmige krav fra Færøerne om en bankundersøgelse var for den modstræbende regering, indtil den til slut bøjede sig for Lagtingets vilje, og vi fik den bankundersøgelse, hvis konklusioner i dag kalder til opfølgen-

de og bodsrådende handling fra dansk side over for det færøske folk.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Óli Breckmann taler om, at danskerne førte færingerne bag lyset. Det er der jo meget sandt i, men er det nu sådan, at det kun var danskerne, der har ansvaret for det, der skete?

Hr. Breckmann er jo repræsentant for det ene af de færøske regeringspartier, der var modpart i de skæbnesvangre forhandlinger. Er det ikke sådan, at den daværende fiskeriminister og hr. Óli Breckmanns partifælle også var medlem af Føroya Bankis bestyrelse, og at han som sådant var i besiddelse af en viden om, at den bank, som landsstyret skulle overtage, var tæt på insolvens og havde store likviditetsproblemer, at samme bestyrelsesmedlem kendte den alarmerende interne revisionsprotokol og på trods af denne viden alligevel anbefalede, at man skulle købe banken, og at netop denne anbefaling havde meget stor betydning for, at landsstyret besluttede sig for at overtage banken.

Hr. Breckmanns partifælle, landsstyremedlemmet, fortalte ikke i klar tekst, at det var en risikabel affære, man dér begav sig ind i, selv om han øjensynlig var den eneste færøske politiker, der kendte sandheden. Ligger der, spørger jeg hr. Óli Breckmann, ikke også dér en eller anden form for ansvar for, at denne sag blev tørret af på det færøske folk?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg tror, vi har en fælles forpligtelse til, at denne debat ikke skaber et større svælg mellem færing og danskere, men at vi kan hjælpe hinanden med at fylde lidt op i svælget.

Derfor vil jeg godt sige både til hr. Breckmann og hr. Johannes Martin Olsen, at jeg synes, vi kan udvise stor forståelse for, at man på Færøerne er skuffede eller fortørnede efter at have læst den beretning, vi har fået. Det er vi også mange danskere, der er.

Når hr. Breckmann – med rette synes jeg – gjorde meget ud af mødet med Den Danske Bank og meget ud af de oplysninger, som ikke engang kun var ufyldstgørende, men forkerte, skulle vi så ikke, færing og danskere, i stedet benytte lejligheden til at tage hinanden i hånden og sige, at vi vil glæde os over én ting i den beretning, nemlig at de, der har forsøgt at tegne billedet af, at den danske regering – eller dan-